

*Hoe de coninck met hem bracht de schoone Beatris
als by vander jacht weder om quam.*

[2]

Als dese beloften dus gheschiet en[de] besworen waren aen beyde zijden, zoo bracht hy [terstont] de schoone Beatris int Lillefoort om daer te houde de feeste der bruyloft. [Dus wast inden mey dat de schoone maeghet met den coninck quam vander jacht ende werdt ghebracht tot Lilefoort], daer groote geneuchte¹ bedreven wert van vieren ende alderley [ander] g[e]nuchten.

Als Matabrune dit verhoorde, zoo ghinckse hem te ghemoet met grammen moede. Doen Oriant haer sach komen, begonst hy te lachen ende zeyde haer, wandt hyse sach murmureren: “Weest verblijt, want ick heb gevonden de schoonste vrou der wereltd, wijs ende eersaem, ende mijn hert is tot haer.”

Doen zeyde de moeder uyt quader herten: “Lieve zoon, ghy doet my luttel ghenoechten, want ick nu zie u onbekentheydt,² om dat ghy u aldus vernedert dat ghy neemt een simpel jonckvrou, ghy, die [seer machtich] zijdt, wandt ghy hadt moghen krijghen de machtichste vrou der werelt, ende na u sullen die kinderen van haer besitten u rijcke.”

Doen zeyde Oriant: “[Weet] Moeder, ick en [vandt] niemant die my beter behaecht dan dese. Dus bid ic u dat ghy oock hier mede te vreden zijt, wandt wil Godt, zy sal mijn konninginne zijn!”

De moeder zeyde: “Lieve zone, als u belieft, [soo] moetet wel mijnen wille zijn” – ende dit zeydese metten monde, teghen haer herte, wandtse altoos hierom verstoort was ende peynsde altijd hoe zijse noch nae³ soude doen scheyden.

Des anderen daechs smorghens quam Oriant ter kercken met grooter eeren ende state ende Beatris ooc, daer zy gekroont waren, ende doen keerden zy te hove, daer zy goede cier⁴ maeckten – maer

1. geneuchte: plezier

2. onbekentheydt: onwetendheid

3. nae: hierna, later

4. goede cier: plezier

de moeder had altijd nijt in haer herte, al thoondese van b[u]yten blijfchap.

Corts hier na werse⁵ begort⁶ metten bandt der natueren van haren man. Ende als hy wist dat zy swanger was, zoo was hy zeer verblijt ende alle zijn ondersaten.

Ende op eender tijt lach zy op haer palleys ende sach twee kinderen ten doope draghe van eender dracht, zoo riepse heymelijc den coninc ende zeyde hem: “Ick verwonder my zeer van een dinck dat ick daer sie, dat is van twee kinderen die een vrouwe ontfanghen heeft t’eender dracht. My dunct dat een vrouwe niet en mach ontfanghen twee kinderen sonder te hebben twee mannen.”⁷

Doen seyde de coninck: “Dat mach wel geschien, want by der natueren ende by Godts gratie zoo mach een vrouwe van eenen man ontfanghen teender dracht seven kinderen.”

Als de coninc eenen korten tijt met blijfchappen gheweest had, kre[e]ch hy vyanden die op zijn lant ende volck toe tasten,⁸ ende wonnen hem zijn lant af, twelc hem gebootschapt was, maer door de liefde [v]an zijn conincghinne vertoefden hy noch ses maenden lanc zo dat hem zijn vyanden seer na waren, dat [h]y zijn heeren ende ridder[s] ontboodt dat zy hun bereyden zouden om tegen zijn vyanden te strijden, twelck zy deden. Ende want Beatris, de coninginne, zeer groote ginc,⁹ zo riep hy zijn moeder Matabrune ende seyde: “Mijn [lieve] moeder, ic moet reysen teghen mijn vyanden, ende mijn vrouwe gaet beswaert met kinde. Daerom bid ic u om mijnent wille dat ghy haer behoet ende bystaet in haren node, ende wiltse houden als u dochter, want ic van haer moet scheyden, ende zy sal u eeren als haer moeder ende sal u onderdanich zijn als u dochter. Daerom bevele¹⁰ ick u haer, want icse seer beminne,

5. werse: werd zij (Hollands)

6. begort: zwanger

7. Mogelijk kende zij het verhaal van de verwekking van Hercules (door Zeus bij Alkmene) en diens tweelingbroer Iphikles (verwekt door Amphitryon).

8. toe tasten: aanvielen

9. zeer groote ginc: hoogzwanger was

10. bevele ick u haer: vertrouw ik haar aan u toe

ende misquaem haer yet¹¹ by uwen schulde, ick en soude u nimmermeer beminnen!”

Matabrune zeyde: “Sone, ghy weet wel: dat u belieft, dat belieft my. Daerom sal ic u wijf wel bewaren, ende weest wel te vreden, want icse seer lief hebbe!”

Doen seyde Oriant: “Ic danc u seer ende bevele u al mijn dinck ende neme ootmoedelijc oorlof¹² aen u,” ende zo scheyde hy van zijn moeder. Maer de moeder en dede niet alzo sy gheseydt had, zoo sy namaels wel toonde.

Daer nae nam de coninc oorlof aen zijn vrouwe ende sprac langen tijt tegen haer met weenende ooge ende omhelsdese ende kustese zo datse in onmacht ter aerden viel, ende hy hie[f]se vriendelijc op ende maecte groote droefheyte ende beklachden malkanderen zo dat d’edelen met hem weende.

11. yet: iets

12. neme ootmoedelijc oorlof: neem nederig afscheid